

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **J. C.**, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2014, č. j. 9824/14/5000-14203-700681, ve věci odvodu za elektřinu ze slunečního záření,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 9824/14/5000-14203-700681 ze dne 5. 5. 2014 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 11 228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Sandry Podskalské, advokátky se sídlem Údolní 33, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 7. 7. 2014 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5. 5. 2014, č. j. 9824/14/5000-14203-

700681, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce a byla potvrzena rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 4. 2013, č. j. 117152/13/4000-17104-505133 a ze dne 9. 5. 2013, č. j. 140227/13/4000-17104-050259, o zamítnutí stížnosti na postup plátce daně.

Žalobce podniká v oboru výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Žalobce je vlastníkem a provozovatelem fotovoltaické elektrárny L. o výkonu 24 kW, která byla uvedena do provozu v roce 2010. Žalobce se zavázal dodávat do distribuční sítě elektrickou energii, vyrobenou žalobcem v jeho zařízeních a společnost ČEZ Distribuce, a. s. (dále také jen „distributor“ nebo „plátce“) se zavázala za takto dodanou elektrickou energii zaplatit sjednanou úplatu. Na základě tohoto smluvního vztahu žalobce v období od 1. 8. 2012 do 31. 12. 2012 dodal elektrickou energii a vystavil faktury odpovídající jeho plnění. Distributor, namísto fakturovaných částek, uhradil žalobci požadovanou částku poníženou o částku v celkové výši 38 311,16 Kč. Žalobce zaslal plátcí žádosti o vysvětlení, neboť měl pochyby o správnosti stržené částky. V odpovědích na jednotlivé žádosti bylo žalobci plátcem sděleno, že provedl srážku z elektřiny ze slunečního záření, kterou následně odvedl příslušnému správci daně (dále jen „odvod“), a to ve smyslu ustanovení zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře výroby elektřiny“). Žalobce následně brojil proti postupu plátce podáním dvou stížností na postup plátce daně. Správce daně neshledal důvody uvedené ve stížnostech oprávněnými a stížnosti zamítl. Proti rozhodnutím o zamítnutí stížností podal žalobce odvolání, o kterých bylo společným rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2014 rozhodnuto tak, že podaná odvolání se zamítají a napadená rozhodnutí se potvrzují.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, považuje jej za nesprávné a nezákonné a namítá, že dle § 17 ve spojení s § 62 písm. a) zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích energie“) je žalobce ode dne vyhlášení uvedeného zákona, tj. ode dne 30. 5. 2012, osvobozen od platby odvodu. Žalobce ke své námitce dále uvádí, že názor žalovaného, že osvobozena od odvodu je pouze elektřina vyrobena v období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013, neboť ustanovení § 17 zákona o podporovaných zdrojích energie je možno posuzovat pouze v kontextu s ustanovením § 14 téhož zákona, nemůže obstát. Na ustanovení § 14 zákona o podporovaných zdrojích energie nelze odkazovat, neboť v období od měsíce srpna 2012 do prosince 2012 nebylo toto ustanovení účinné. Na podporu svého názoru se žalobce dovolává rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 25/2013-32 ze dne 7. 11. 2013 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť má za to, že bylo postupováno zcela v souladu se zákonem. Žalovaný plně odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).

Aplikací ustanovení § 17 zákona o podporovaných zdrojích energie se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Afs 25/2013-32, publ. pod č. 3001/2014 Sb. NSS. Krajský soud tuto rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu respektuje a v nyní posuzované věci neshledal důvody se od ní odchýlit.

Nejvyšší správní soud ve shora označeném rozsudku dovodil, že ustanovení § 17 zákona o podporovaných zdrojích energie nabylo účinnosti nesporně dle § 62 téhož zákona dne 30. 5. 2012, přičemž téhož dne nabylo účinnosti i ustanovení § 60 bod 1., které výslovně zrušilo předcházející úpravu osvobození od odvodu upravenou v § 7d zákona o podpoře výroby elektřiny. Zákon neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo na elektřinu vyrobenou od 30. 5. 2012 aplikovat dosavadní rozsah osvobození. Je tak zcela nepochybné, že akceptací právního názoru žalovaného, dle kterého lze osvobození dle § 17 zákona o podporovaných zdrojích energie aplikovat až na elektřinu vyrobenou od 1. 1. 2013, by došlo ke stavu, kdy v rozmezí od 30. 5. 2012 do 31. 12. 2012 by nebyla u malých výroben účinná žádná úprava osvobození od odvodu.

To však nebylo úmyslem zákonodárce, který jednoznačně a srozumitelně vyjádřil, že nová úprava osvobození je účinná od 30. 5. 2012 a starou právní úpravu osvobození od odvodu zrušil. Úmyslem zákonodárce bylo rozšířit úpravu osvobození od odvodu, nikoliv vytvořit určité období „vzduchoprázdna“, po které by žádné osvobození neexistovalo, a odvod by museli bez rozdílu platit všichni výrobci elektřiny z obnovitelných zdrojů.

Stěžejní argument žalovaného spočívající v tom, že osvobození dle § 17 zákona o podporovaných zdrojích energie lze vykládat pouze ve spojení s § 14 téhož zákona, a lze jej proto uplatnit až u elektřiny vyrobené nejdříve od 1. 1. 2013, nemá oporu v právu. Účinnost právní normy nelze uměle posunovat pouhým výkladem. Výklad žalovaného navíc postrádá i jakoukoliv logiku, neboť zákonem výslovně stanovená účinnost osvobození k datu 30. 5. 2012 by postrádala jakýkoliv smysl.

Krajský soud tak, v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu, uzavírá, že právní norma osvobozující od odvodu výroby elektřiny s instalovaným výkonem do 30 kW byla v právním řádu účinná a aplikovatelná od 30. 5. 2012.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000,- Kč, odměna advokáta za dva úkony právní služby – a to převzetí věci a sepsání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu částku 3 100,- Kč, ve dvou režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a 21% DPH ve výši 1 428,- Kč.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Ostravě dne 5. listopadu 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu